1954
ଫେବୃଆରୀ 5

ଏଟ୍ଟାୟାପୁରମର ଜମିଦାର

ବନାମ

ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ

(ଏବଂ ସଂଯୁକ୍ତ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ)

[ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ମେହେର୍ ଚାନ୍ଦ୍ ମହାଜନ୍, ମୁଖାର୍ଜୀଆ, ଏସ୍. ଆର୍. ଦାସ, ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ୍ ଏବଂ ଗୁଲାମ୍ ହାସନ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ମାଡ୍ରାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି (ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ରାୟତୱାଡ଼ିରେ ରୂପାନ୍ତରଣ) ଅଧିନିୟମ, (1948 ର ଅଧିନିୟମ XXVI) - ଏହାର ବୈଧତା - ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 (6) ।

ଭାରତ ସରକାର ଅଧିନିୟମ, 1935 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ମାଡ୍ରାସ ପ୍ରାଦେଶିକ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ମାଡ୍ରାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି (ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ରାୟତୱାଡ଼ିରେ ରୂପାନ୍ତରଣ) ଅଧିନିୟମ, (1948 ର ଅଧିନିୟମ XXVI) ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା 1949 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 2 ତାରିଖରେ ଭାରତର ଗଭର୍ଣ୍ଣର ଜେନେରାଲଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ପାଇଥିଲା । ସମ୍ବିଧାନର ପ୍ରାରମ୍ଭ ପରେ, ଏହି ଅଧିନିୟମକୁ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ସ୍ୱୀକୃତି ନିମନ୍ତେ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା 1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 12 ତାରିଖରେ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଥିଲା ।

ଏହା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 (6) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହି ଅଧିନିୟମର ବୈଧତାକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ଭାରତ ସରକାର ଅଧିନିୟମ, 1935 ର ଧାରା 299 (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଥିଲା ।

ଶଙ୍କରୀ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ ଦେଓ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ([1952] S.C.R. 89), *ବିହାର ରାଜ୍ୟ ବନାମ ମହାରାଜାଧିରାଜ ସାର୍ କାମେଶ୍ୱର ସିଂହ* ([1952] S.C.R. 889) ଏବଂ *ନାରାୟଣ ଦେଓ ବନାମ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ* ([1954] S.C.R. 1) ମାମଲାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 170-176/1953 ଏବଂ 178-183/1953 ।

1954

ଏଟ୍ଟାୟାପୁରମର ଜମିଦାର ବନାମ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମୁଖାର୍ଜୀଆ

ଦେୱାନୀ ବିବିଧ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 13386/1950, 13388/1950, 13390/1950, 7812/1950, 12003/1950, 13188/1950, 13262/1950, 7822/1950, 13123/1950, 13347/1950, 13341/1950, 12997/1950, 12494/1950 ରେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1952 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 22 ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏବଂ ଦେୱାନୀ ବିବିଧ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 13936/1950 ରେ 1952 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 8 ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଦେଶରୁ ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ *କେ. ଏସ୍. କ୍ରିଷ୍ଣାସ୍ୱାମୀ ଆୟେଙ୍ଗର* (ତାଙ୍କ ସହିତ *କେ. ଏସ୍. ଚମ୍ପକେଷ ଆୟେଙ୍ଗର*) ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 170 ରୁ 176 ଏବଂ 178 ରୁ 181 ରେ ଉତ୍ତରଦାତା (ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ) ଙ୍କ ତରଫରୁ *ମାଡ୍ରାସର ଆଡଭୋକେଟ୍-ଜେନେରାଲ୍ ଭି. କେ. ଟି. ଚାରି* (ତାଙ୍କ ସହିତ *ଆର୍. ଗଣପତି ଆୟର* ଏବଂ *ଭି. ଭି. ରାଘବନ*) ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 182 ଏବଂ 183 ରେ ଉତ୍ତରଦାତା (ଆନ୍ଧ୍ର ରାଜ୍ୟ) ଙ୍କ ତରଫରୁ *ଏମ୍. ଶେଷାଚଳପତି*।

1954. ଫେବୃଆରୀ 5. ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମୁଖାର୍ଜୀଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମୁଖାର୍ଜୀଆ- ଏହି ଏକୀକୃତ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ, ମୋଟ 14ଟି, ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1952 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 23 ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ସାମୂହିକ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ, ଯେଉଁଥିରେ ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ମାଡ୍ରାସର ଜମିଦାରମାନେ ଯେଉଁମାନେ ସେହି ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଜମିଦାରୀ ଧାରଣ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ଆବେଦନରେ ସେମାନେ ମାଡ୍ରାସ୍ ରାଜ୍ୟକୁ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା ଭୂସମ୍ପତ୍ତିର ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରକାଶନ କରିବାରୁ ଏବଂ ଦଖଲରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଏବଂ ମାଡ୍ରାସ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି (ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ରାୟତୱାଡ଼ିରେ

1954
ଏଟାୟାପୁରମର ଜମିଦାର ବନାମ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମୁଖାର୍ଜୀଆ

ରୂପାନ୍ତରଣ) ଅଧିନିୟମ, (1948 ର ଅଧିନିୟମ XXVI) ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ପୂର୍ବରୁ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ବିଜ୍ଞପ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ରଦ୍ଦ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ପରମାଦେଶ ପ୍ରକୃତିର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । ଏହି ଅଧିନିୟମ, ଯାହାର ସାମ୍ବିଧାନିକ ବୈଧତାକୁ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଯାଇଛି, ଭାରତ ସରକାର ଅଧିନିୟମ, 1935 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ମାଡ୍ରାସର ପ୍ରାଦେଶିକ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା 1949 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 2 ତାରିଖରେ ଭାରତର ଗଭର୍ଣ୍ଣର ଜେନେରାଲଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ପାଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଘୋଷିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି 1802 ର ମାଡ୍ରାସ ସ୍ଥାୟୀ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ବିନିମୟକୁ ରଦ୍ଦ କରି ଜମିଦାରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା, ସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ବସବାସ କରୁଥିବା ଭୂସମ୍ପତ୍ତିରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିରେ ଥିବା ଜମିଧାରୀଙ୍କ ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ ଏହିପରି ସମସ୍ତ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିରେ ରାୟତୱାଡ଼ି ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିବା । ସମ୍ବିଧାନର ପ୍ରାରମ୍ଭ ପରେ, ଏହି ଅଧିନିୟମକୁ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ସ୍ୱୀକୃତି ନିମନ୍ତେ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା 1950 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 12 ତାରିଖରେ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନରେ, ଏହି ବିଧାନର ବୈଧତା ଉପରେ ଆପତ୍ତି କରି ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଆଧାର ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ ଜବତକାରୀ ସ୍ୱଭାବର ଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ମୌଳିକ ଅଧିକାର, ଯାହା ସ୍ଥାୟୀ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ନିମୟ ଅଧୀନରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରିଥିବା ଜମିଦାରୀରେ ଥିଲା, ତାହାର ଅନ୍ତର୍ଘାତୀ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ଫଏସଲା ବିଚାରଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ, 1951 ମସିହା ଜୁନ୍ 1 ତାରିଖରେ ସମ୍ବିଧାନ (ପ୍ରଥମ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1951 ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବିଧାନରେ ଦୁଇଟି ନୂତନ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଯଥା, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31-A ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31-B ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ସମ୍ବିଧାନର ଭାଗ III ର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ପ୍ରଣୀତ ବିଭିନ୍ନ ଆଇନଗୁଡ଼ିକୁ ଆପତ୍ତିରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଥିଲା । ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31-B ସମ୍ବିଧାନର ନବମ ଅନୁସୂଚୀରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କେତେକ ଆଇନକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରେ ଏବଂ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କହିଥାଏ ଯେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଆଇନକୁ, ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ବିପରୀତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସତ୍ତ୍ୱେ, ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିବା କାରଣରୁ ଅସିଦ୍ଧ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ 1948 ର ମାଡ୍ରାସ ଅଧିନିୟମ XXVI ଏହି ଅନୁସୂଚୀରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆଇନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଅଟେ । ଏହା ମନେ

ପକାଇ ଦିଆଯାଇପାରେ ଯେ *ଶଙ୍କରୀ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ ଦେଓ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ*[1] ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସମ୍ବିଧାନ (ପ୍ରଥମ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମର ବୈଧତାକୁ ନିନ୍ଦା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପ୍ରୟାସ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ *ଶଙ୍କରୀ ପ୍ରସାଦ* ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଅଧିଘୋଷଣା ପରେ, ଯେଉଁ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ଅଧିକାଂଶ ଅଂଶରେ ଅସଫଳ ହୋଇଗଲା । ଏହା ପ୍ରତୀୟମାନ ହୁଏ ଯେ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆଗତ ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆଇନକୁ ଅବୈଧ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନଥିଲା, ବରଂ ଏହାର କେବଳ କିଛିଟା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଅବୈଧ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଥିଲା । ଏହାର ପ୍ରଥମ ଆଧାର ଥିଲା ଯେ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସମ୍ପତ୍ତିର କିଛି ଅଂଶର ଅଧିଗ୍ରହଣ ପଛରେ କୌଣସି ସାର୍ବଜନୀନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟରେ, କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଆଇନଗତ କ୍ଷମତାର ଛଳନାପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରୟୋଗ ଥିଲା ଏବଂ 1935 ର ସମ୍ବିଧାନ ଅଧିନିୟମ ଉପରେ ଏକ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଥିଲା । *ବିହାର ରାଜ୍ୟ ବନାମ ମହାରାଜାଧିରାଜ ସାର୍ କାମେଶ୍ୱର ସିଂହ*[2] ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଉତ୍ସ ଭାବରେ ନେଇ ଏହି ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ଯଥା ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରି ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା ବିହାର ଜମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମ, 1950 ର, ଯାହା 1948 ର ମାଡ୍ରାସ ଅଧିନିୟମ ସହ ସମାନ ଅଟେ, ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଅସାମ୍ବିଧାନିକ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ଏହି ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି କରିଥିଲେ, ସମର୍ଥନ କରି ନଥିଲେ ଏବଂ ଉପରୋକ୍ତ ବିହାର ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଦିତ ନୀତିଗୁଡ଼ିକ ମାଡ୍ରାସ ଅଧିନିୟମର ବିବାଦୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି କହି ସେମାନେ ସମସ୍ତ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ତଥାପି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132 (1) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଆଧାରରେ ହିଁ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଆମ୍ଭ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଅଛି ।

ଶ୍ରୀ ଆୟଙ୍ଗର, ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ସମର୍ଥନରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ, କେବଳ 'ଛଳନାପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଧାନ' ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ନିଜର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଉପରୋକ୍ତ *ବିହାର*

[1] [1952] S.C.R. 89.
[2] [1952] S.C.R. 889.

1954

ଏଟାୟାପୁରମର ଜମିଦାର ବନାମ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମୁଖାର୍ଜୀଆ

ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇଥିଲା । ସେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କୌଣସି ଅଧିଗ୍ରହଣ ବିଷୟ ସନ୍ଦର୍ଭରେ ସାର୍ବଜନୀନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଅଭାବ ବିଷୟରେ କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିନାହାନ୍ତି, କାରଣ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଅନୁଯାୟୀ, ଯାହା *ନାରାୟଣ ଦେଓ ବନାମ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ*([1]) ମାମଲାରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 ର ଖଣ୍ଡ (4) ର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିଥିବା ବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ଯଦି ଏହା ରକ୍ଷା ପାଉଛି, ତେବେ ସାର୍ବଜନୀନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏକ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ନୁହେଁ ।

ଶ୍ରୀ ଆୟଙ୍ଗରଙ୍କ ସାର ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ବିବାଦୀୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 27 (i) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ତଥା ଧାରା 30 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉଛି ଛଳନାପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯାହା 1935 ର ସମ୍ବିଧାନ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରି ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଛି । ଏହା ପ୍ରତୀୟମାନ ହୁଏ ଯେ ଏକ ଅର୍ଜିତ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାକୁ ଥିବା କ୍ଷତିପୂରଣର ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ସମୟରେ, ସର୍ବପ୍ରଥମେ, ସେହି ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ 'ମୌଳିକ ବାର୍ଷିକ ରାଶି' ର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ମୌଳିକ ବାର୍ଷିକ ରାଶି ଅନେକ ବିଷୟ କିମ୍ବା ଅଂଶକୁ ନେଇ ଗଠିତ ଯାହା ଧାରା 27 ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଧାରାଗୁଡ଼ିକରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଏହି ଧାରାଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମୌଳିକ ବାର୍ଷିକ ରାଶି ଉପରେ ହିଁ ମାଲିକଙ୍କୁ ଦିଆଯିବାକୁ ଥିବା କ୍ଷତିପୂରଣ ଅର୍ଥର ମୋଟ ପରିମାଣ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ । ଶ୍ରୀ ଆୟଙ୍ଗର ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 27 (i), ଯାହା କହିଥାଏ ଯେ ମୌଳିକ ବାର୍ଷିକ ରାଶିର ଗଣନା କରିବାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରର ମୋଟ ବାର୍ଷିକ ରାୟତୱାଡ଼ି ଚାହିଦାର କେବଳ ଏକ ତୃତୀୟାଂଶକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ଏକ ଛଳନାପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଟେ, ଯାହା ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରକୃତ ଆୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅଣଦେଖା କରିଥାଏ ଏବଂ ଆୟ କିମ୍ବା ଲାଭ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଏକ କୃତ୍ରିମ ଏବଂ ଏକ ମନମୁଖୀ ମାନକ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରେ ଯାହାର ତଥ୍ୟ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ସେହିପରି, ଶୁଦ୍ଧ ବିବିଧ ରାଜସ୍ୱ ଗଣନା କରିବାରେ, ଯାହା ମୌଳିକ ବାର୍ଷିକ ରାଶି ଗଣନାର ଏକ ଉପାଦାନ, ଧାରା 30 ଅନୁଯାୟୀ ଯାହା ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ତାହା ବାସ୍ତବିକ ବାର୍ଷିକ ଆୟର ହାରାହାରି ରାଶି ନୁହେଁ, ଯାହା ମାଲିକମାନେ ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଦଖଲରେ ଥିଲାବେଳେ ନିଜେ ଉତ୍ସରୁ, ଯାହା ଅଧିନିୟମରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ, ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ, ବରଂ ଅଧିସୂଚନା ଘୋଷଣା ହେବା ତାରିଖ ପରେ ଭବିଷ୍ୟତ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ଯାହା ସରକାର ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରନ୍ତି

[1] [1954] S.C.R. 1. A.I.R. 1953 S.C. 375 at P. 380

ତାହା । ତେଣୁ, ଯଦି ପରିଚାଳନାଗତ ତ୍ରୁଟି କାରଣରୁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାରଣରୁ ସରକାର ଏହି ଉତ୍ସଗୁଡ଼ିକରୁ କୌଣସି ଆୟ ନ ପାଆନ୍ତି, ତେବେ ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ଏହି ଶୀର୍ଷରେ କୌଣସି କ୍ଷତିପୂରଣ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଜବତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ମାତ୍ର କୌଶଳ କିମ୍ବା ଯୋଜନା ଅଟେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ କ୍ଷତିପୂରଣର କୌଣସି ନୀତି ଉପରେ କିଛି କହି ନଥାଏ କିମ୍ବା ଆଧାରିତ ନୁହେଁ ।

ଏହି ଯୁକ୍ତିତର୍କଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥତା ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଆମ୍ଭକୁ ଏହା ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଛି ଯେ *ବିହାର ରାଜ୍ୟ ବନାମ ମହାରାଜାଧିରାଜ ସାର୍ କାମେଶ୍ୱର ସିଂହ*[1] ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ସତ୍ୟର ଉତ୍ସ ଭାବେ ନେଇ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼ିବା ଦିଗରେ ଏକ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଏବଂ ଏକ ଅସମ୍ଭବ ଅସୁବିଧା ରହିଛି । ବିହାର ଜମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମ, ଯାହା ସେହି ମାମଲାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟର ବିଷୟ ଥିଲା, ସମ୍ବିଧାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ସମୟରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା । ଏହା ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ବିଚାର ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ ଥିଲା ଏବଂ ଯଥା ସମୟରେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇଥିଲା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 ର ଖଣ୍ଡ (4) ଅନୁଯାୟୀ, ଏହା ନ୍ୟାୟିକ ଯାଞ୍ଚରୁ ଏହି ଆଧାରରେ ମୁକ୍ତ ଥିଲା ଯେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷତିପୂରଣ ଅଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା କିମ୍ବା ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲା । ତେବେ ଧାରା 4 (b) ଏବଂ 23 (f) ରେ ସନ୍ନିବେଶିତ ହୋଇଥିବା ଅଧିନିୟମର ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାଗରିଷ୍ଠତା ଦ୍ୱାରା ଏହା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅସିଦ୍ଧ ଥିଲା, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ବାସ୍ତବରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁସୂଚୀ 7 ର ତୃତୀୟ ତାଲିକାର 42ତମ ପ୍ରବେଶ ମଧ୍ୟରେ ଆସି ନଥିଲା, ଯାହା ଅଧୀନରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିନିୟମିତ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁମାନ କରାଯାଉଥିଲା । ତାଲିକା III ର 42ତମ ପ୍ରବେଶରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "କେଉଁ ନୀତି ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ର କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜ୍ୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସାର୍ବଜନୀନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅର୍ଜିତ କିମ୍ବା ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ ସ୍ଥିର କରାଯିବ, ଏବଂ କେଉଁ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏବଂ ପଦ୍ଧତିରେ ଏପରି କ୍ଷତିପୂରଣ ଦିଆଯିବ" । ଏହା ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରବେଶ 42 ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଏକ ବୈଧାନିକ ଶୀର୍ଷକର ବର୍ଣ୍ଣନା ଥିଲା ଏବଂ ଏହି ପ୍ରବେଶ ଅଧୀନରେ ଏକ ପ୍ରଣୀତ ବିଧାନର ସାମର୍ଥ୍ୟ ସ୍ଥିର କରିବାରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାର ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତତା କିମ୍ବା ନୀତିଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥତା ସହିତ କିମ୍ବା ଏହା ଦିଆଯିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏବଂ ପଦ୍ଧତିକୁ ନେଇ ଚିନ୍ତିତ ନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତଥାପି, ଏହି ବିଧି ପ୍ରଣୟନ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ

[1] [1952] S.C.R. 889.

1954
ଏଟାୟାପୁରମର ଜମିଦାର ବନାମ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମୁଖାର୍ଜୀଆ

କରିବାର କିଛି ନୀତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କିମ୍ବା ଅଟକାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଏପରି ଏକ ପ୍ରଣୀତ ବିଧାନକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଏପରି କିଛି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ଯାହା ଅସ୍ତିତ୍ୱହୀନ ଥିଲା କିମ୍ବା ତଥ୍ୟ ସହିତ ଅସମ୍ବନ୍ଧିତ ଥିଲା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ କ୍ଷତିପୂରଣ ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଥିବା କୌଣସି ନୀତି ଉପରେ ସମ୍ଭବତଃ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼ିବାରେ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ଯେ ଏହି ପ୍ରଣୀତ ବିଧାନ, ଯାହା ଏଠାରେ ଆପେକ୍ଷିତ ହୋଇଛି, ଭାରତ ସରକାର ଅଧିନିୟମ, 1935 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ମାଡ୍ରାସ ପ୍ରାଦେଶିକ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 1935 ର ଅଧିନିୟମର କୌଣସି ସଂଲଗ୍ନ ତାଲିକାରେ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ତାଲିକା III ର 42ତମ ପ୍ରବେଶ ଭଳି କୌଣସି ପ୍ରବେଶ ନଥିଲା । 1935 ର ଅଧିନିୟମରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ରବେଶ ଥିଲା ତାଲିକା III ର ୨ମ ପ୍ରବେଶ ଯେଉଁଥିରେ କେବଳ 'ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ' ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କିମ୍ବା ଏହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ନୀତି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ସେହି ପ୍ରବେଶର ଭାଷାରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନଥିଲା । 1935 ର ସମ୍ବିଧାନ ଅଧିନିୟମ ସନ୍ଦର୍ଭରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଥିବା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଧାରା 299 ର ଖଣ୍ଡ (2) ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା ଯାହା ନିମ୍ନମତେ କୁହାଯାଇଥିଲା:

"କୌଣସି ଜମି କିମ୍ବା କୌଣସି ବାଣିଜ୍ୟିକ କିମ୍ବା ଶିଳ୍ପ ଉଦ୍ୟୋଗର ସାର୍ବଜନୀନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅଧିଗ୍ରହଣକୁ ପ୍ରାଧିକୃତ କରୁଥିବା କୌଣସି ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରିବାର କ୍ଷମତା ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂଘୀୟ କିମ୍ବା କୌଣସି ପ୍ରାଦେଶିକ ବିଧାନମଣ୍ଡଳର ରହିବ ନାହିଁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଇନ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନ କରିଛି ଏବଂ କ୍ଷତିପୂରଣର ପରିମାଣ ସ୍ଥିର କରିବା, କିମ୍ବା କେଉଁ ନୀତି ଏବଂ କେଉଁ ଉପାୟରେ ଏହା ସ୍ଥିର କରାଯିବ ତାହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନ କରିଛି" ।

ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଉପରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ନିର୍ଭର କରିପାରିଥାନ୍ତେ ଯଦି ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 (6) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥାନ୍ତା । ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 ର ସେହି ଖଣ୍ଡଟି ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

"ଏହି ସମ୍ବିଧାନ ପ୍ରାରମ୍ଭ ହେବାର ଅଠର ମାସ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଣୀତ ରାଜ୍ୟର କୌଣସି ଆଇନ ଏପରି ପ୍ରାରମ୍ଭ ହେବାର ତିନି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ନିକଟରେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇବା ପାଇଁ

1954

ଏଚ୍ଚାୟାପୁରମର ଜମିଦାର ବନାମ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମୁଖାର୍ଜୀଆ

ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ; ଏବଂ ଏହା ପରେ, ଯଦି ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ସାର୍ବଜନୀନ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ଏହିପରି ସ୍ୱୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ତେବେ ଏହାକୁ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦର ଖଣ୍ଡ (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରେ କିମ୍ବା ଭାରତ ସରକାର ଅଧିନିୟମ, 1935 ର ଧାରା 299 ର ଉପଧାରା (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଛି" ।

ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ 1948 ର ମାଡ୍ରାସ ଅଧିନିୟମ XXVI ଉପରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଯୁକ୍ତି କରିବାକୁ, ଯାହାକି ସେମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ଅନୁମତି ଦେବା ଆମ୍ଭ ପକ୍ଷେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ପରିଣାମ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମ୍ଭେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦେବୁ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନଗୁଡିକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିନିଧି: ଏସ୍. ସୁବ୍ରମଣ୍ୟନ୍ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିନିଧି: ଆର୍. ଏଚ୍. ଧେବର୍ ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।